

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **J. S.**, zastoupené JUDr. Janou Kutmonovou, advokátkou se sídlem Vysočanská 548, Praha 9, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích**, se sídlem Čechovo nábřeží 1791, Pardubice, za účasti osob zúčastněných na řízení: **1) Obec Jičíněves**, se sídlem Jičíněves, **2) Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**, se sídlem Rašínovo nábřeží 42, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 2. 2006, č. j. ZKI PU-O-15/64/2006, ve věci opravy chyby v katastrálním operátu, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích ze dne 22. 10. 2008, č. j. 52 Ca 34/2008 – 211,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) domáhá zrušení rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočky v Pardubicích (dále jen „krajský soud“), ze dne 22. 10. 2008, č. j. 52 Ca 34/2008 – 211, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Zeměměřického a katastrálního inspektorátu v Pardubicích (dále jen „správní orgán“) ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. ZKI PU-O-15/64/2006, jímž bylo na základě žalobkyní podaného odvolání změněno

rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Královéhradecký kraj, Katastrálního pracoviště Jičín (dále jen „katastrální úřad“), ze dne 6. 1. 2006, sp. zn. OR-296/2003-604/9, tak, že bylo vysloveno, že „v katastru nemovitostí bude evidován pozemek ve zjednodušené evidenci – parcela původ pozemkový katastr č. 139/17 v katastrálním území Jičíněves formou duplicitního zápisu vlastnictví, a to pro J. S., k celku, a pro Obec Jičíněves, k celku. V katastru nemovitostí budou evidovány pozemky označené jako stavební parcely č. 108/3, č. 108/4, č. 119/1, č. 119/2, č. 119/3, č. 119/4, č. 119/5, č. 119/6, č. 119/7 a č. 119/8 v katastrálním území Jičíněves formou duplicitního zápisu vlastnictví, a to pro J. S., k celku, a pro Českou republiku s právem hospodaření s majetkem státu pro MNV Jičíněves, k celku“.

V souzené věci informoval katastrální úřad stěžovatelku přípisem ze dne 18. 9. 2000, ve kterém jí sdělil, že založil duplicitní listy vlastnictví č. 236 a 237 pro parcely pozemkového katastru č. 139/17 v k. ú. Jičíněves, ze které byly později odděleny parcely KN st. 108/3, st. 108/4, st. 119/1 až st. 119/8 (dále též „předmětné nemovitosti“), a to z důvodu, že Obecní úřad Jičíněves zaslal katastrálnímu úřadu kupní smlouvu ze dne 9. 10. 1967, která se týká parcely pozemkového katastru č. 139/17 v k. ú. Jičíněves. Stěžovatelka však s duplicitním zápisem nesouhlasila, a proto zahájila řízení o opravě chyby v katastrálním operátu. V něm katastrální úřad dospěl k závěru, že duplicitní zápis proběhl na základě skutečností, které předpokládá zákon [kupní smlouva ze dne 9. 10. 1967 a ohlášení Obce Jičíněves ze dne 19. 12. 2005 o přechodu vlastnického práva k pozemku ve zjednodušené evidenci – parcele původ pozemkový katastr č. 139/17 v k. ú. Jičíněves podle ust. § 1 zákona č. 172/1991 Sb., o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přechodu věcí do majetku obcí“), doložené souhlasným prohlášením ze dne 14. 12. 2005], proto postupoval v souladu s ust. § 37 odst. 3 vyhlášky Českého úřadu zeměměřického a katastrálního č. 190/1996 Sb., ze dne 19. června 1996, kterou se provádí zákon č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění zákona č. 210/1993 Sb. a zákona č. 90/1996 Sb., a zákon České národní rady č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění zákona č. 89/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 190/1996 Sb.“), když provedl duplicitní zápis záznamem. K odvolání stěžovatelky rozhodl správní orgán tak, jak je uvedeno výše.

Před vydáním napadeného rozhodnutí správního orgánu se stěžovatelka již pokoušela domoci se zrušení duplicitního zápisu vlastnictví k uvedeným parcelám, a to žalobou ze dne 7. 10. 2003, kterou Krajský soud v Hradci Králové usnesením ze dne 15. 1. 2004, č. j. 30 Ca 90/2003 - 79, dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s ust. § 85 s. ř. s., odmítl. Toto usnesení bylo zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2004, č. j. 7 As 10/2004 - 106, neboť bylo shledáno nezákonným pro jeho nepřezkoumatelnost. Pro nepřezkoumatelnost bylo zrušeno i v pořadí druhé usnesení krajského soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 30 Ca 38/2004 - 111, a to rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne

27. 10. 2005, č. j. 7 Aps 1/2005 - 134, neboť v něm krajský soud odkazoval na neexistující rozhodnutí. Usnesením krajského soudu ze dne 1. 2. 2006, č. j. 30 Ca 52/2005 - 149, tento žalobu stěžovatelky opět odmítl s poukazem na existenci možnosti stěžovatelky domáhat se nápravy jinými právními prostředky, která byla také stěžovatelkou využita. Kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2007, č. j. 7 Aps 4/2006 - 183, odmítnuta pro opožděnost.

Krajskému soudu v Hradci Králové byla dále dne 20. 3. 2006 doručena žaloba stěžovatelky požadující zrušení duplicitních zápisů na listech vlastnictví a rovněž provedení záznamu na těchto listech vlastnictví v její prospěch. O této žalobě rozhodl krajský soud usnesením ze dne 4. 7. 2006, č. j. 52 Ca 18/2006 - 65, tak, že ji v části směřující do předmětného rozhodnutí správního orgánu (výrok č. I.) odmítl pro nepřípustnost podle ust. § 68 písm. e), § 70 písm. a) a § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Odmítnuta byla rovněž v části požadující uložení povinnosti správnímu orgánu (výrok č. II.), a to podle ust. § 2, § 4 odst. 1 a § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro neodstranitelný nedostatek podmínky řízení. Ke kasační stížnosti stěžovatelky bylo toto rozhodnutí rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2007, č. j. 7 As 53/2006 - 111, ve výroku č. I. zrušeno a věc byla vrácena krajskému soudu, neboť zdejší soud dospěl k závěru, že rozhodnutím o provedení opravy chyby v katastrálním operátu bylo zasaženo do veřejných subjektivních práv stěžovatelky, a proto je toto přezkoumatelné ve správním soudnictví. Ve výroku č. II. kasační stížnost zamítl. V poté vydaném rozsudku ze dne 20. 12. 2007, č. j. 52 Ca 32/2007 - 131, týkajícím se pouze žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, zdůvodnil krajský soud svůj zamítavý výrok tím, že opravou chyb v katastrálním operátu se nemění právní vztahy k nemovitostem, není vedeno řízení o povolení vkladu práva a katastrální úřad proto nemá možnost posuzovat platnost předkládaných listin z hlediska obsahu. Jestliže bylo tedy katastrálnímu úřadu postupně doručeno vykonatelné rozhodnutí a listina svědčící o vlastnictví jiných osob, měl dle ust. § 37 odst. 3 vyhlášky č. 190/1996 Sb. povinnost tuto skutečnost vyjádřit duplicitním zápisem. Ke kasační stížnosti stěžovatelky bylo toto rozhodnutí rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 9 As 12/2008 - 182, zrušeno a věc byla vrácena krajskému soudu, neboť zdejší soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné v té části, v níž krajský soud nezaujal dostatečně jasné stanovisko, z jakého důvodu byl katastrální úřad oprávněn zohlednit předložení listiny Obcí Jičíněves v katastru nemovitostí záznamem, když obecným principem vkladu práva do katastru nemovitostí je vkladové řízení. Krajský soud následně vydal rozsudek ze dne 22. 10. 2008, č. j. 52 Ca 34/2008 - 211, jehož přezkoumání je předmětem tohoto řízení.

Vzhledem ke skutečnosti, že včas podaná kasační stížnost stěžovatelky je značně rozsáhlá, nepřehledná, místy až nesrozumitelná a převládají v ní subjektivní postoje stěžovatelky a rozsáhlé rekapitulace předchozích řízení, včetně řízení dědického, restitučního, spíše než konkrétně formulované námitky vůči

napadenému rozhodnutí, a povinné zastoupení advokátem ve smyslu ust. § 105 odst. 2 s. ř. s. se tak zjevně minulo účinkem, shrnul ji Nejvyšší správní soud do následujících okruhů námitek:

1) Stěžovatelka namítá, že při jednání krajského soudu konaném dne 22. 10. 2008 nebylo prováděno dokazování ve smyslu ust. § 77 s. ř. s., neboť soud zamítl její návrh na výslech účastníků řízení a bylo jí zakázáno vyjádřit se ve smyslu ust. § 49 odst. 4 s. ř. s. ke skutkovým a právním otázkám napadeného rozhodnutí správního orgánu, včetně protokolace. „Soud trval na tom, aby byl pouze přednesen konečný návrh. Zástupce však předtím, než přednesl konečný návrh, využil svého práva k vyjádření. Jakmile se vyjádřil k první nezákonnosti, bylo mu odňato slovo s tím, již není čas, neboť by zástupce třeba mohl navrhopvat výslech všech pracovníků katastrálního úřadu. Odnětí slova bylo dále odůvodněno zásadou koncentrační a dispoziční.“

Podle názoru stěžovatelky však koncentrační zásada nemůže popřít zásadu zákonnosti, přičemž dispoziční zásadou je ovládáno sporné řízení, ovšem podle ní jde zde o řízení, v němž se přezkoumává napadené rozhodnutí správního orgánu, ve kterém byla porušena zákonnost [ust. § 3 odst. 1 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“)], žalobkyni bylo upřeno žalovaným právo na součinnost [ust. § 3 odst. 2 a § 4 odst. 1 správního řádu] a ve správním řízení byla správním orgánem popřena zásada materiální pravdy [ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1 a § 46 správního řádu]. O zásadě hospodárnosti a rychlosti řízení se podle ní nedá hovořit, neboť správní orgán vydal rozhodnutí až po pěti letech.

Podle stěžovatelky porušil krajský soud při dokazování ust. § 52 s. ř. s., když nevycházel z rozhodnutí soudů, zejména pravomocného rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7, jímž bylo stěžovatelce potvrzeno vlastnictví k celému pozemku č. 139/17 v k. ú. Jičíněves, soudního znalce a Okresního pozemkového úřadu, Okresního úřadu v Jičíně, ze dne 17. 1. 1996, č. j. PÚ/4773/PI-A/30 (dále též „rozhodnutí pozemkového úřadu“). Stěžovatelka nesouhlasí s odůvodněním rozhodnutí krajského soudu, že navržené dokazování výsledkem účastníků napadeného rozhodnutí a zástupce Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových neprováděl, neboť skutkový a z něj vyplývající právní stav věci byl z obsahu správního spisu a z podání účastníků pro rozhodnutí ve věci plně dostačující. Odmítnutím výsledku zástupce Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových je podle jejího názoru zřejmě sledován cíl, aby nebyla prokázána skutečnost, že stát předmětnou parcelu nikdy nevlastnil. Za porušení jejího procesního práva pokládá stěžovatelka odmítnutí jejího návrhu ze dne 20. 10. 2008, který byl krajskému soudu předán krátkou cestou při jednání před přednesením konečného návrh, neboť v něm mimo jiné navrhla i změnu návrhu rozsudku. Stěžovatelka proto namítá, že krajský soud nebyl nestranný, byla narušena rovnost účastníků řízení, byly činěny neoprávněné průtahy v řízení, bylo

jí odepřeno právo na spravedlivý proces a odepřena soudní ochrana jejího vlastnického práva.

2) Podle stěžovatelky spočívá nezákonnost v tom, že katastrální úřad fakticky vedl jako nekompetentní orgán řízení o určení vlastnictví k věci namísto toho, aby plnil svou evidenční povinnost podle zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 265/1992 Sb.“).

Stěžovatelka nejprve ze skutečnosti, že k podání kupní smlouvy ze dne 9. 10. 1967 došlo dne 15. 9. 2000 a s ohledem na ust. § 3, § 4 a § 18 správního řádu, dovozuje, že řízení nebylo možné zahájit, neboť žádný z účastníků kupní smlouvy ze dne 9. 10. 1967 neexistoval a nemohl tak učinit návrh, na základě něhož bylo zahájeno předmětné správní řízení. K tomu se měl podle jejího názoru krajský soud vyjádřit, neboť to bylo napadáno.

Stěžovatelka ve svých úvahách pokračuje dále a uvádí, že za předpokladu, že účastníci by ke dni 15. 9. 2000 existovali, je třeba podání posuzovat podle jeho obsahu (ust. § 19 správního řádu) a u kupní smlouvy ze dne 9. 10. 1967 musí být prokázáno, že tato byla skutečně uzavřena. V této souvislosti uvedla, že katastrální úřad nedodržel lhůtu pro vydání rozhodnutí ve smyslu ust. § 49 správního řádu, když první rozhodnutí vydal až dne 10. 8. 2005.

Pokud by kupní smlouva ze dne 9. 10. 1967 nebyla nicotná, je stěžovatelka přesvědčena, že je třeba aplikovat ust. § 47 odst. 2 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, ve znění platném ke dni podání (tj. 15. 9. 2000), podle kterého nebyl-li podán do tří let od uzavření smlouvy návrh na rozhodnutí podle odstavce 1, platí, že účastníci od smlouvy odstoupili. Z toho pak stěžovatelka dovozuje, že bez ohledu na falzifikaci předmětné kupní smlouvy je nepochybné, že tato je neplatná a neúčinná. Posouzení, že v roce 1967 bylo jiné znění tohoto ustanovení občanského zákoníku, je podle stěžovatelky irelevantní, neboť je třeba s ohledem na ust. § 18 správního řádu třeba aplikovat znění platné v době zahájení řízení, tj. 15. 9. 2000. Odkázala přitom na nález Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 187/03, týkající se výkladu přechodného ust. § 868 občanského zákoníku a zdůraznila, že „Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozsudku nekonstatoval, že v roce 2000 se bude používat neplatné a neúčinné znění z roku 1969“.

Vzhledem ke skutečnosti, že je smlouva nicotná, je stěžovatelka přesvědčena, že k ní nemůže být vyhotoven duplicitní list vlastnictví, a proto je rozhodnutí katastrálního úřadu, jakož i navazující rozsudek krajského soudu, nezákonný.

3) Stěžovatelka namítá, že katastrální úřad se chtěl účelově vyhnout správnímu řízení, když tvrdil, že nevede správní řízení podle správního řádu, aby zkrátil její práva, zejména co se týče důkazního řízení. Jeho postup byl v rozporu s

ust. § 11 a § 16 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb., podle kterého se právní úkony uzavřené před účinností tohoto zákona, týkající se práv uvedených v ust. § 1 odst. 1, zapíší vkladem podle tohoto zákona, nebyl-li do dne účinnosti podán návrh na registraci státním notářstvím. Stěžovatelka je přesvědčena, že pokud by katastrální úřad postupoval v souladu s právními předpisy a vedl by o kupní smlouvě ze dne 9. 10. 1967 správní řízení podle zásady jednotnosti a koncentrace řízení, dospěl by k zákonnému rozhodnutí, neboť by s ohledem na ust. § 2 až § 6 zákona č. 265/1992 Sb. dospěl k závěru, že kupní smlouva je nicotná a nezpůsobilá k jakémukoliv řízení. V této souvislosti rovněž odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 11/99.

Stěžovatelka je dále přesvědčena, že i kdyby kupní smlouva ze dne 9. 10. 1967 nebyla nicotná, nemohl být v jejím případě proveden zápis záznamem podle ust. § 7 zákona č. 265/1992 Sb., neboť se nejedná o vykonatelné rozhodnutí ani jinou listinu, již je katastrální úřad vázán. Předmětná kupní smlouva proto nemůže být posuzována podle ust. § 37 vyhlášky č. 190/1996 Sb. a dávána na roveň soudnímu rozhodnutí. Naopak byl na místě postup podle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb. a katastrální úřad byl povinen předmětnou kupní smlouvu jako právní úkon učiněný před 1. 1. 1993 zapsat toliko vkladem a při tomto zápisu postupovat v souladu s ust. § 33 až § 35 vyhlášky č. 190/1996 Sb. Nesprávnost tohoto postupu má podle stěžovatelky potvrzovat i žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Podle stěžovatelky zde navíc existovala překážka zápisu vkladu, neboť podle ust. § 11 citovaného zákona nebylo prokázáno, že by stav katastru nemovitostí neodpovídal skutečnému stavu. V této souvislosti se stěžovatelka odvolává na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu vztahující se k požadavku ústavně konformního výkladu.

Stěžovatelka namítá, že správní orgán si nevyžádal od Obce Jičíněves rozhodnutí České republiky, které ji zmocnilo k převodu parcely č. 139/17 v k. ú. Jičíněves, a dále konstitutivní potvrzení, že stát byl vlastníkem, že pravomocná rozhodnutí obecných soudů ve věci vlastnictví byla zrušena, že pravomocné rozhodnutí pozemkového úřadu bylo také zrušeno, atd., přičemž souhlasné prohlášení Obce Jičíněves ze dne 14. 12. 2005 považuje za nezákonné. Stěžovatelka proto shledává postup žalovaného v rozporu s čl. 11 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a zákony České republiky, zejména ust. § 3 odst. 4 správního řádu.

4) Stěžovatelka nesouhlasí se závěry žalovaného, že podle kupní smlouvy ze dne 9. 10. 1967 přešlo vlastnictví převzetím věci podle zákona č. 109/1964 Sb., hospodářského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „hospodářský zákoník“). Žalovaný ani krajský soud totiž neuvedly, podle čeho dospěly k závěru, že skuteční vlastníci, manželé H., byli podle hospodářského zákoníku socialistickou hospodářskou organizací a mezi nimi a dalšími socialistickými organizacemi docházelo k přechodu vlastnictví převzetím. Podle stěžovatelky manželé H. nebyli žádnou socialistickou organizací a konstatování o přechodu vlastnictví převzetím

jsou proto nesprávná. Současně odkázala na ust. § 30 odst. 1 vyhlášky Ministerstva financí č. 104/1966 Sb., o správě národního majetku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 104/1966 Sb.“), účinné v době od 1. 1. 1967 do 1. 1. 1976, které stanovilo, že úplatné převody věcí do státního socialistického vlastnictví od občanů a jiných organizací než socialistických se řídí předpisy občanského zákoníku. Občanský zákoník pak upravoval povinný postup při registraci kupních smluv, kterými se převáděly věci do socialistického vlastnictví a jejich náležitosti, včetně legalizace státním notářem, atd. Kdyby skutečně došlo k přechodu parcely na stát v roce 1967, stěžovatelka je přesvědčena, že by nepochybně soudní znalec Ing. J. B. tuto skutečnost zjistil při vypracovávání znaleckého posudku ze dne 18. 5. 1999, č. 341-062/99, pro Okresní soud v Jičíně a uvedený soud by rozhodl jinak, tj. nepotvrdil by vlastnictví k parcele stěžovatelce. Shodně by přechod vlastnictví k parcele zjistil v restitučním řízení pozemkový úřad. V této souvislosti stěžovatelka podrobně zrekapitulovala předchozí restituční řízení a zdůraznila, že z rozhodnutí pozemkového úřadu vyplývá, že je lživé tvrzení žalovaného, že bylo v restituci požádáno pouze o parcely č. 217/5 a 218/2 v k. ú. Kostelec.

5) Stěžovatelka namítá, že rozhodnutí krajského soudu je nezákonné, neboť jmenovaný soud rozhodl v přezkumném řízení jako v řízení o určení vlastnictví, když na str. 10 rozsudku uvedl: „přičemž zastavěné pozemky, které byly odděleny od této parcely geometrickým plánem ze dne 28. 9. 1995 (tj. již výše zmíněné pozemky – stavební parcely uvedené na LV 237 – poznámka soudu), zůstanou ve vlastnictví státu“.

6) Stěžovatelka dále uvedla, že předmětná parcela nemohla přejít z majetku České republiky do vlastnictví obce podle zákona o přechodu věcí do majetku obcí nejenom proto, že tato ji nikdy nevlastnila, ale dále také proto, že pozemek bezplatně užívalo a užívá Stavební družstvo občanů v Jičíně, jakožto družstevní organizace ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. c) citovaného zákona. Podle stěžovatelky je záhadou, proč obec nesplnila svoji povinnost podat podle ust. § 8 zákona o přechodu věcí do majetku obcí do jednoho roku po nabytí vlastnictví k nemovitým věcem podle citovaného zákona návrh příslušnému středisku geodézie na zápis těchto nemovitých věcí do evidence nemovitostí, tj. nejpozději do 24. 5. 1992, když majetek nabyla podle uvedeného zákona. Splnění této povinnosti by mělo vliv na rozhodnutí učiněná v dědickém a restitučním řízení. Z toho stěžovatelka dovozuje, že je prokázané, že stát nikdy nebyl vlastníkem předmětné parcely a věc tudíž nemohla přejít na Obec Jičíněves.

7) Stěžovatelka je přesvědčena, že krajský soud nesprávně vyložil zákaz retroaktivity v soukromém právu. Vzhledem ke skutečnosti, že kupní smlouva byla předložena dne 15. 9. 2000, je třeba ji posuzovat podle předpisů platných a účinných v době podání k jejímu zaevidování, tj. její platnost se řídí ust. § 47 odst. 2 občanského zákoníku platným k 15. 9. 2000. V této souvislosti zdůraznila, že registrace kupní smlouvy státním notářstvím vyplývala ze zákona a krajský soud

proto nesprávně dovodil, že nebyla nutná. Opačný výklad by podle jejího názoru vedl k právní nejistotě ohledně pozemků převáděných v době totality.

8) Stěžovatelka nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, že při provádění zápisu záznamem nepřísluší katastrálnímu úřadu posuzovat právní otázky týkající se např. toho, zda byly splněny podmínky zákona o přechodu věcí do majetku obcí, tj. zda uvedené nemovitosti byly skutečně ve vlastnictví Obce Jičíněves a předtím státu, a rovněž nepříslušelo hodnotit právní otázku související s platností předmětné kupní smlouvy a zmíněného prohlášení. Následně zopakovala argumentaci, že parcela nemohla přejít na Obec Jičíněves, neboť stát tuto parcelu nikdy nevlastnil a nebyl zapsán v evidenci v souladu s ust. § 11 zákona č. 265/1992 Sb. a souhlasné prohlášení obce ze dne 14. 12. 2005 označila za podvodné. Krajský soud si podle jejího názoru protiřečí, když tvrdí, že katastrálnímu úřadu nepřísluší posuzovat souhlasné prohlášení obce, ale otázku, zda majetek přešel do vlastnictví státu převzetím, posoudil. V souvislosti s vymezením krajského soudu, co je předmětem přezkumu řízení o opravě chyb v katastrálním operátu, stěžovatelka vznesla otázku, proč ji krajský soud nutí k prokázání jejího vlastnictví. Stěžovatelka opakovaně připomněla, že naopak Obec Jičíněves by měla pozitivní určovací žalobou prokázat své vlastnictví, přičemž zdůraznila, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 9. 1995, č. j. 7 A 85/95 - 76, k podání určovací žaloby, zmíněný v rozsudku krajského soudu, se vztahuje k zápisu a ne k duplicitnímu zápisu a odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 29 Odo 1070/2006, podle kterého nemůže být absolutně neplatná smlouva způsobilým podkladem pro zápis vkladu do katastru nemovitostí. Rovněž podotkla, že s ohledem na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 24. 3. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1875/2002, by krajským soudem doporučovanou negativní určovací žalobou ničeho nedosáhla, neboť není možné se negativní určovací žalobou domáhat určení, kdo je skutečným vlastníkem nemovitosti a prokazovat to, co jí už potvrdil civilní soud, je podle jejího názoru protismyslné. Následně stěžovatelka konstruuje situaci, jaká by nastala, kdyby Obec Jičíněves byla se svou určovací žalobou úspěšná.

V návaznosti na výše uvedené stěžovatelka namítá, že krajský soud namísto, aby přezkoumal nezákonné rozhodnutí žalovaného, tak v rozporu se zákony přezkoumává pravomocný rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 7, který mění a určuje v něm, že stavební parcely, které vlastní stěžovatelka, nově přiděluje státu (viz str. 18 napadeného rozsudku krajského soudu). Z toho stěžovatelka dovozuje podjatost a nestrannost krajského soudu, jakož i nezákonnost jeho rozhodnutí.

9) Stěžovatelka namítá, že jí katastrální úřad nedal možnost vyjádřit se k podkladům k rozhodnutí, zejména souhlasnému prohlášení obce a kupní smlouvě ze dne 9. 10. 1967, ke způsobu zjištění podkladů, ani jí nedal možnost navrhopvat jejich doplnění. Na pozadí nálezů Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04, pak dovozuje nezákonnost postupu katastrálního úřadu v dané věci.

10) Podle stěžovatelky krajský soud nesprávně vykládá usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 45/03. Citované usnesení podle ní potvrzuje, že nezákonný deklaratorní úkon žalovaného nemůže měnit její vlastnictví. V napadeném rozhodnutí jde však o duplicitní zápisy, což je pojmově jiné.

11) Podle stěžovatelky předpokládá ust. § 36 odst. 5 písm. a) vyhlášky č. 190/1996 Sb. dvě osoby k souhlasnému prohlášení, tj. vlastníka a nabyvatele. To, že jediná právnická osoba (Obec Jičíněves) sama se sebou činí souhlasné prohlášení, když ještě ani není vlastníkem, je v rozporu se zákonem č. 265/1992 Sb. a vyhláškou č. 190/1996 Sb. Podle jejího názoru bylo třeba notářského zápisu. Souhlasné prohlášení je podle stěžovatelky „zřejmě novým nabýváním vlastnictví, které § 132 občanského zákoníku nezná“ a nezná jej ani zákon o přechodu věcí do majetku obcí, z čehož stěžovatelka dovozuje, že souhlasné prohlášení podle tohoto zákona není možné.

12) Stěžovatelka napadá zmatečné posouzení rozhodnutí pozemkového úřadu. Podle ní byly předmětem restitučního řízení všechny pozemky manželů H., „když soud porušil § 52 odst. 2 s. ř. s., nevyšel z něj a stály proti sobě dvě tvrzení, měl si vyžádat spis z pozemkového úřadu, a přesvědčit se, že šlo o všechny pozemky, tedy i o parcelu 139/17 k. ú. Jičíněves.“

13) Stěžovatelka dodává, že posuzování platnosti kupní smlouvy ze dne 9. 10. 1967 nemá být předmětem správního ani přezkumného soudního řízení, ale řízení o žalobě na určení, i přesto zdůrazňuje celou řadu skutečností jako například to, že není provedena legalizace, že razítko na listině nikdy neexistovalo, že podpisy jsou padělané, že se nejedná o originál, ale o průklep, že neexistují doklady o zaplacení kupní ceny, atd., které mají svědčit o tom, že se jedná o falzifikát. V některých pasážích naopak stěžovatelka zdůrazňuje, že katastrální úřad měl předmětnou listinu s ohledem na tyto skutečnosti zkoumat a dospět k závěru o její nicotnosti.

14) Stěžovatelka vyjádřila přesvědčení, že v daném případě ve skutečnosti došlo k neoprávněnému zabránění předmětné parcely bez právního důvodu, jak stanoví zákon č. 198/1993 Sb., o protiprávnosti komunistického režimu a odporu proti němu (dále jen „zákon č. 198/1993 Sb.“). Opakovaně zmínila rovněž trestněprávní následky jednání Obce Jičíněves a dalších zainteresovaných subjektů.

Ze všech shora uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby byl rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušen.

Správní orgán ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 12. 12. 2008 uvedl, že se ztotožňuje s důvody uvedenými v rozsudku krajského soudu a navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

Podle ust. § 1 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. *k nemovitostem evidovaným v katastru nemovitostí České republiky (dále jen „katastr“)* se zapisuje vlastnické právo, zástavní právo, právo odpovídající věčnému břemeni a předkupní právo s účinky věcného práva. Podle odst. 3 tohoto ustanovení zápisem se rozumí vklad (§ 2), záznam (§ 7), poznámka (§ 9) nebo jejich výmaz.

Podle ust. § 2 odst. 1 citovaného zákona práva uvedená v § 1 odst. 1 se zapisují do katastru nemovitostí zápisem vkladu práva nebo výmazu vkladu práva (dále jen „vklad“), pokud tento zákon nestanoví jinak. Dle odst. 2 tohoto ustanovení práva uvedená v § 1 odst. 1 vznikají, mění se nebo zanikají dnem vkladu do katastru, pokud občanský zákoník nebo jiný zákon nestanoví jinak.

Podle ust. § 7 odst. 1 citovaného zákona práva uvedená v § 1 odst. 1, která vznikla, změnila se nebo zanikla ze zákona, rozhodnutím státního orgánu, příklepem licitátora na veřejné dražbě, vydržením, přírůstkem a zpracováním, se zapisují záznamem (dále jen „záznam“) údajů na základě listin vyhotovených státními orgány a jiných listin, které podle zvláštních předpisů potvrzují nebo osvědčují právní vztahy, do katastru. Práva, která se do katastru zapisují podle § 1 odst. 2 na základě zvláštního zákona, se zapisují způsobem obdobným záznamu.

Podle ust. § 15 odst. 3 citovaného zákona podle tohoto zákona se zapisují i právní vztahy, které vznikly ze smluv, a právní vztahy, které vznikly na základě jiných právních skutečností stanovených zákonem, jestliže do dne účinnosti tohoto zákona nebyl podán návrh na registraci nebo návrh na zápis do evidence nemovitostí.

Podle ust. § 16 odst. 2 citovaného zákona právní úkony uzavřené před účinností tohoto zákona, týkající se práv uvedených v § 1 odst. 1, se zapíše vkladem podle tohoto zákona, nebyl-li do dne účinnosti tohoto zákona podán návrh na registraci státním notářstvím.

Podle ust. § 37 odst. 3 vyhlášky č. 190/1996 Sb. *je-li katastrálnímu úřadu postupně doručeno více vykonatelných rozhodnutí a jiných listin, jimiž je katastrální úřad vázán, z nichž každá svědčí o vlastnictví jiné osoby k téže nemovitosti, vyjádří katastrální úřad v katastru tuto okolnost duplicitním zápisem vlastnictví. Zároveň o tom vyrozumí osoby, které jsou podle takto rozporných listin označeny za vlastníky nemovitosti. Obdobně postupuje katastrální úřad i při zápisu jiných než vlastnických práv k nemovitostem.*

Podle ust. § 36 odst. 5 písm. a) citované vyhlášky *pokud vznik, změna nebo zánik práva je vázán na existenci určité právní skutečnosti, ale v právním předpisu není stanoveno, jaká listina má být přílohou ohlášení pro záznam do katastru, a ohlašovatel nemůže doložit nabytí práva ani listinou podle odstavce 2, lze provést zápis do katastru na základě ohlášení doloženého souhlasným prohlášením o vzniku, změně nebo zániku práva učiněného osobou, jejíž právo zapsané dosud v katastru zaniká nebo se omezuje, a osobou, jejíž právo vzniká nebo se rozšiřuje (dále jen „souhlasné prohlášení“).*

Podle ust. § 1 odst. 1 zákona o přechodu věcí do majetku obcí *do vlastnictví obcí dnem účinnosti tohoto zákona přecházejí věci z vlastnictví České republiky, k nimž ke dni 23. listopadu 1990 příslušelo právo hospodaření národním výborům, jejichž práva a závazky přešly na obce a v hlavním městě Praze též na městské části, pokud obce a v hlavním městě Praze též městské části s těmito věcmi ke dni účinnosti tohoto zákona hospodařily.*

Ještě předtím než zdejší soud přistoupí k posouzení jednotlivých stížných námitek obsažených v kasační stížnosti, považuje za nezbytné zdůraznit podstatu sporu mezi stěžovatelkou a žalovaným, jakož i závěry, ke kterým dospěl v předcházejícím rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 9 As 12/2008 - 182, jímž bylo zrušeno rozhodnutí krajského soudu.

V souzené věci stěžovatelka napadá postup správních orgánů týkající se vyznačení vlastnického práva k předmětným pozemkům pro Obec Jičíněves a Českou republiku. Díky tomuto aktu tak na příslušných listech vlastnictví svědčí vlastnické právo vyznačené v katastru nemovitostí jak pro stěžovatelku, tak i pro Obec Jičíněves potažmo Českou republiku. Nejvyšší správní soud k tomu již v předchozím rozsudku poznamenal, že v případě zápisu vlastnických práv k nemovitosti je pro katastrální úřad určující mj. právní úprava provedená zákonem č. 265/1992 Sb. a současně jeho prováděcí vyhláškou č. 190/1996 Sb. Ta ve svém ust. § 37 odst. 3 reaguje na situaci, kdy je katastrálnímu úřadu předloženo více nabývacích titulů svědčících pro převod vlastnického práva k nemovitosti pro více osob. Katastrální úřad je tak povinen zohlednit tuto skutečnost tak, že na listu vlastnictví v části A provede tzv. duplicitní zápis, tj. uvede více osob jako výlučného vlastníka jedné nemovitosti. Jak uvedl i Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 9. 10. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 34/97, <http://nalus.usoud.cz>, „zavedením nových metod při vedení katastru nemovitostí (např. digitalizace souboru písemných informací) lze odhalit duplicitu, příp. také triplicitu v listinách svědčících o vlastnickém právu různých subjektů ke stejným částem zemského povrchu. Katastrální úřady jsou vedeny snahou odstraňovat tyto nežádoucí jevy, nemají však dostatek právních prostředků k jejich řešení. Proto se mohou omezit na doporučení různým subjektům, aby sporné vlastnictví řešily buď mimosoudně (uznáním vlastnického práva) či žalobou na určení vlastnictví“. Uvedeným rozhodnutím byla plně vyjádřena podstata existence katastru nemovitostí a z toho i vyplývající pravomoci katastrálních úřadů. Zákon jim nesvěřuje možnost přezkoumávat oprávněnost nabývacích titulů ze všech hledisek (vyjma např. povinnosti stanovené pro vklad v ust. § 34 odst. 7 vyhlášky č. 190/1996 Sb.). Proto jestliže, a tato skutečnost je v řízení nesporná, pro vlastnictví k pozemku ve zjednodušené evidenci - parcele původ pozemkový katastr č. 139/17 (zapsaného na listu vlastnictví č. 236) v k. ú. Jičíněves svědčilo ve prospěch stěžovatelky jako vlastnický titul rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 21. 2. 2000, č. j. 22 D 653/98 - 39, a pro vlastnické právo Obce Jičíněves kupní smlouva ze dne 9. 10. 1967 a souhlasné prohlášení ze dne 14. 12. 2005, a pro vlastnictví pozemků katastru nemovitostí označených jako stavební parcely č. 108/3, č. 108/4, č. 119/1 –

č. 119/8 (zapsaných na listu vlastnictví č. 237) v k. ú. Jičíněves svědčilo ve prospěch stěžovatelky jako vlastnický titul rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 21. 2. 2000, č. j. 22 D 653/98 - 39, a pro vlastnické právo České republiky kupní smlouva ze dne 9. 10. 1967 (přičemž na LV je vyznačeno právo hospodaření s majetkem státu pro MNV Jičíněves), postupoval katastrální úřad v souladu se zákonem, jestliže tyto skutečnosti vyjádřil duplicitním zápisem na listech vlastnictví předmětných nemovitostí. Takovýto postup katastrálního úřadu rovněž není v rozporu s ust. § 11 zákona č. 265/1992 Sb. a tam zakotvenou zásadou materiální publicity [viz ad 3)]. Nejvyšší správní soud proto nesouhlasí s námitkou stěžovatelky vylučující takový postup katastrálního úřadu.

Klíčová otázka, která však v předchozím řízení zůstala ze strany krajského soudu nezodpovězena a byla jediným důvodem pro zrušení jeho rozhodnutí, spočívala v tom, že jmenovaný soud nezaujal dostatečně jasné stanovisko k tomu, jakým způsobem (formou) měl katastrální úřad zohlednit v katastru nemovitostí právo vtělené do listiny nazvané „*Kupní smlouva*“ vyhotovené dne 9. 10. 1967 předložené Obcí Jičíněves, zda formou vkladu, jak tvrdí stěžovatelka, či formou záznamu, jak tvrdí a současně i jak bylo učiněno katastrálním úřadem.

Jak je z napadeného rozhodnutí krajského soudu patrné, tento se předmětnou otázkou důkladně zabýval a své závěry podrobně zdůvodnil. Krajský soud se v této souvislosti rovněž věnoval právní úpravě nabývání majetku do socialistického vlastnictví, jejíž zhodnocení bylo nezbytné pro další posouzení otázky, jakým způsobem mělo být v katastru nemovitostí zohledněno právo vtělené do listiny nazvané „*Kupní smlouva*“ vyhotovené dne 9. 10. 1967. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že právní režim nabývání vlastnictví se v době uzavření kupní smlouvy ze dne 9. 10. 1967 řídil jednak občanským zákoníkem, ve znění platném ke dni 30. 6. 1969, a to pro nabývání do osobního vlastnictví nebo soukromého vlastnictví (podle ust. § 134 odst. 2 občanského zákoníku přecházelo vlastnictví k nemovitosti registrací smlouvy státním notářstvím), a dále hospodářským zákoníkem, ve znění platném ke dni 31. 12. 1967, a to pro nabývání do socialistického vlastnictví. Tento závěr je však nezbytné v určitém směru korigovat, a to s ohledem na přechodné ust. § 507a odst. 1 občanského zákoníku, ve znění novely zákona č. 131/1982 Sb.

Za situace, kdy je rozhodnutí krajského soudu přezkoumatelné, o čemž nemá v daném případě zdejší soud pochybnost, lze totiž nesprávné dílčí závěry krajského soudu korigovat právním názorem vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu, bez toho, aby rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 23/2005 - 93, publikovaný pod č. 781/2006 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 19. 1. 2006, č. j. 2 Afs 100/2005 - 106, www.nssoud.cz). Takto bylo postupováno i v daném případě, neboť není na místě rušit napadený rozsudek krajského soudu, jehož výrok obstál při přezkumu zákonnosti, byť se opírá o dílčí nesprávné závěry, jejichž korekce bude provedena níže.

Nejvyšší správní soud předně uvádí, že odkaz stěžovatelky na ust. § 30 odst. 1 vyhlášky č. 104/1966 Sb., podle kterého se úplatné převody věcí do státního socialistického vlastnictví od občanů a jiných organizací než socialistických řídily předpisy občanského zákoníku, je správný. Při posuzování otázky, zda předmětná kupní smlouva podléhala registraci státním notářstvím, je pak nezbytné vycházet zejména z ust. § 507a odst. 1 občanského zákoníku, ve znění zákona č. 131/1982 Sb., podle kterého, *pokud není uvedeno jinak, ustanoveními tohoto zákona se řídí i právní vztahy vzniklé v době od 1. dubna 1964 do 1. dubna 1983*. Z toho lze dovodit, že otázku registrace smlouvy státním notářstvím je třeba posuzovat nejen podle ust. § 47 odst. 3 občanského zákoníku, ve znění zákona č. 131/1982 Sb., ale i podle ust. § 490 odst. 2 a ust. § 134 odst. 2 ve znění této novely. Podle ust. § 490 odst. 2 občanského zákoníku, po uvedené novelizaci, *byl ke smlouvě o převodu budovy, která je v soukromém vlastnictví, a ke smlouvě o převodu nebo nájmu zemědělského pozemku, třeba souhlas národního výboru, ledaže šlo o převod do socialistického společenského vlastnictví*. Podle ust. § 134 odst. 2 občanského zákoníku *převáděla-li se nemovitá věc na základě smlouvy, nabývalo se vlastnictví účinností smlouvy. K její účinnosti byla třeba registrace státním notářstvím, nešlo-li o převod do socialistického vlastnictví*. Důvodem pro akcept převodu na stát bez požadavku registrace notářstvím byla podle rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 24. 7. 2006, sp. zn. 28 Cdo 1505/2006, „*jak "automatická" presumpce správnosti jednání státu jako účastníka smlouvy – nabyvatele, tak i sama skutečnost, že stát byl nabyvatelem; převod tedy byl výhodný z hlediska rozmnožení tzv. socialistického vlastnictví. Tento přístup byl reflektován právními předpisy upravujícími řízení před státním notářstvím (viz tzv. registrační směrnice citovaná i odvolatelem) a v neposlední řadě zcela konstantní judikaturou ...*“

Vzhledem k tomu, že výše citovanými ustanoveními občanského zákoníku se řídily právní vztahy vzniklé v době od 1. 4. 1964, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že s ohledem na takto upravenou zpětnou účinnost novely č. 131/1982 Sb. občanského zákoníku nebylo k předmětné smlouvě uzavřené dne 9. 10. 1967 třeba registrace státním notářstvím. Ostatně shora uvedený závěr plně koresponduje s usneseními Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 677/06, či ze dne 7. 5. 2008, sp. zn. I. ÚS 746/08, oba dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, jakož i rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 9. 2000, sp. zn. 24 Cdo 605/2000, či ze dne 24. 7. 2006, sp. zn. 28 Cdo 1505/2006, oba dostupné na www.nsoud.cz.

Protože v daném případě šlo o převod majetku do socialistického společenského vlastnictví, přecházelo vlastnické právo v souladu s ust. § 11 odst. 1 hospodářského zákoníku převzetím věci. Pokud stěžovatelka v této souvislosti namítá, že manželé H. nebyli socialistickou hospodářskou organizací, a proto se na ně hospodářský zákoník nevztahoval, je třeba zdůraznit, že aplikace hospodářského zákoníku v této věci vyplývá ze skutečnosti, že docházelo k nabývání věci do socialistického společenského vlastnictví smlouvou, nikoliv z posouzení manželů H. jako socialistické hospodářské organizace.

Podle Nejvyššího správního soudu lze tedy shora předestřené závěry shrnout konstatováním, že předmětná kupní smlouva ze dne 9. 10. 1967 nepodléhala registraci státním notářstvím, protože této registraci nepodléhaly smlouvy o převodu nemovitostí do socialistického vlastnictví, kterou uvedená kupní smlouva nepochybně byla, a na Československý stát proto přešlo vlastnické právo podle uvedené kupní smlouvy převzetím věci. Zdejší soud však současně považuje za nezbytné podotknout, že výše citované nikterak nepředjímá závěr, ke kterému může dospět civilní soud v řízení o určení vlastnického práva (viz níže).

Ve světle výše uvedeného pak krajský soud přistoupil k úvahám, zda katastrální úřad postupoval správně, když zohlednil v katastru nemovitostí právo vtělené do listiny nazvané „*Kupní smlouva*“ vyhotovené dne 9. 10. 1967 formou záznamu, a nikoliv formou vkladu, jak se domnívala stěžovatelka. Krajský soud především přílehavě zdůraznil, že vzhledem ke skutečnosti, že na základě předchozí právní úpravy týkající se způsobu nabytí vlastnického práva spočíval v případě kupní smlouvy ze dne 9. 10. 1967 právní způsob nabytí v již zmíněném převzetí věci podle výše citovaného ustanovení hospodářského zákoníku, docházelo by s ohledem na konstitutivní (právotvorné) účinky zápisu do katastrů nemovitostí učiněných vkladem podle ust. § 2 a násl. zákona č. 265/1992 Sb. ke zcela nežádoucí situaci, tj. k opakovanému vzniku vlastnického práva pro téhož vlastníka na základě téže smlouvy, vždy však podle jiné právní úpravy. Rovněž požadavek nepřipustnosti retroaktivity zákonů jako jeden z nezbytných požadavků právní jistoty, zmíněný v odůvodnění rozsudku krajského soudu, svědčí o nemožnosti podrobit vkladovému řízení zápis vlastnického práva podle předmětné kupní smlouvy. Vkladovému řízení podle nové právní úpravy účinné ode dne 1. 1. 1993 obsažené v zákoně č. 265/1992 Sb. lze proto podrobit kupní smlouvy týkající se převodu vlastnického práva k nemovitostem, které byly uzavřeny za účinnosti nové právní úpravy. Jestliže stěžovatelka v této souvislosti odkazuje na přechodné ust. § 16 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb. [viz ad 3)], podle kterého *právní úkony uzavřené před účinností tohoto zákona, týkající se práv uvedených v § 1 odst. 1, se zapisují vkladem podle tohoto zákona, nebyl-li do dne účinnosti tohoto zákona podán návrh na registraci státním notářstvím*, je její odkaz chybný. Citované ustanovení se totiž, jak správně připomenul krajský soud, týká případů, kdy podle předchozí právní úpravy účinné do 31. 12. 1992 byla k účinnosti kupních smluv vyžadována registrace státním notářstvím, přičemž se jednalo o kupní smlouvy uzavřené před účinností nové právní úpravy (tj. před 1. 1. 1993), které však ještě nebyly registrovány státním notářstvím. V nyní projednávané věci však předmětná kupní smlouva ze dne 9. 10. 1967 nepodléhala požadavku registrace státním notářstvím a přechodné ust. § 16 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb. proto nelze aplikovat.

Jestliže tedy kupní smlouva ze dne 9. 10. 1967 svědčila pro vlastnické právo Československého státu, resp. České republiky jako jeho právního nástupce, k pozemkům katastru nemovitostí označeným jako stavební parcely č. 108/3, č. 108/4, č. 119/1 - č. 119/8 zapsaným na listu vlastnictví č. 237 pro k. ú. Jičíněves a toto právo bylo, jak je podrobně popsáno výše, již nabyto převzetím věci v souladu

s výše zmíněnou právní úpravou občanského zákoníku a hospodářského zákoníku, byl katastrální úřad povinen zapsat toto vlastnictví do katastru nemovitostí. Zápis vlastnického práva pro Českou republiku podle jmenované kupní smlouvy pak nemohl být proveden vkladem práva do katastru nemovitostí, jak správně dovodil krajský soud, ale toliko záznamem podle ust. § 7 zákona č. 265/1992 Sb., neboť tímto způsobem se do katastru nemovitostí zapisují práva, která vznikla, změnila se nebo zanikla nezávisle na provedení zápisu, tedy nezávisle na činnosti katastrálního úřadu. Protože však pro vlastnictví k pozemkům zapsaným na listu vlastnictví č. 237 pro k. ú. Jičíněves svědčila ještě jiná listina, rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 21. 2. 2000, č. j. 22 D 653/98-39, podle které nabyla vlastnické právo k těmto pozemkům stěžovatelka, byl zápis vlastnického práva k těmto nemovitostem vyznačen v katastru nemovitostí duplicitně pro oba zmíněné subjekty, a to v souladu s ust. § 37 odst. 3 vyhlášky č. 190/1996 Sb.

V podobném směru je třeba přistupovat rovněž k posouzení správnosti zápisu vlastnického práva pro Obec Jičíněves záznamem, který byl proveden na základě ohlášení Obce Jičíněves ze dne 14. 12. 2005 doloženého souhlasným prohlášením ze dne 14. 12. 2005, ve kterém v souladu s ust. § 36 odst. 5 písm. a) a odst. 6 vyhlášky č. 190/1996 Sb. Obec Jičíněves prohlásila, že jí jako právnické osobě podle ust. § 1 zákona o přechodu věcí do majetku obcí vzniklo k parcele pozemkového katastru č. 139/17 (zapsané na listu vlastnictví č. 236) v k. ú. Jičíněves s výměrou 2028 m² vlastnické právo, přičemž za nabyvatele práva byla na souhlasném prohlášení podepsána obec v rámci své samostatné působnosti a za osobu, jejíž právo ze zákona zaniklo, rovněž obec, ale v rámci své přenesené působnosti. Podle tohoto prohlášení příslušelo k 23. 11. 1990 právo hospodaření k uvedené nemovitosti Místnímu národnímu výboru Jičíněves, jehož práva a závazky přešly na Obec Jičíněves. Nutno poznamenat, že doložením souhlasného prohlášení ze dne 14. 12. 2005 byla zhojena stěžovatelkou připomínaná vada [viz ad 3)], pro kterou bylo předchozí rozhodnutí katastrálního úřadu ze dne 10. 8. 2005, sp. zn. OR-296/2003-604/5, zrušeno rozhodnutím správního orgánu ze dne 14. 11. 2005, sp. zn. O-75/312/2005, a věc vrácena k novému projednání, v němž katastrální úřad vydal nové rozhodnutí ze dne 6. 1. 2006, sp. zn. OR-296/2003-604/9. Vzhledem ke skutečnosti, že předmětné vlastnické právo k majetku České republiky vzniklo obcím účinností zákona o přechodu věcí do majetku obcí, dospěl katastrální úřad ke správnému závěru, když z uvedeného ohlášení Obce Jičíněves ze dne 14. 12. 2005 doloženého souhlasným prohlášením ze dne 14. 12. 2005 dovodil, že tyto listiny jsou způsobilým podkladem pro zápis vlastnického práva pro Obec Jičíněves záznamem podle ust. § 7 zákona č. 265/1992 Sb., ve spojení s ust. § 36 odst. 5 písm. a) a odst. 6 vyhlášky č. 190/1996 Sb. Protože však pro vlastnictví k pozemku zapsanému na listu vlastnictví č. 236 pro k. ú. Jičíněves svědčila ještě jiná listina, rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 21. 2. 2000, č. j. 22 D 653/98-39, podle které nabyla vlastnické právo k tomuto pozemku stěžovatelka, byl zápis vlastnického práva k této nemovitosti vyznačen v katastru nemovitostí duplicitně pro oba zmíněné subjekty, a to v souladu s ust. § 37 odst. 3 vyhlášky č. 190/1996 Sb.

V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné zdůraznit, že katastrální úřad je při provádění zápisu záznamem vázán ust. § 8 odst. 1 a 2 zákona č. 265/1992 Sb., a proto při provedení záznamu toliko zjišťuje, zda je předložená listina bez chyb v psaní nebo počtech a bez jiných zřejmých nesprávností a je-li listina vyhotovena státním orgánem nebo jiná listina způsobilá k vykonání záznamu, jinak vrátí listinu tomu, kdo ji vyhotovil. Zákonná úprava tedy katastrálnímu úřadu při provádění zápisu záznamem v žádném případě neumožňuje posuzovat právní otázky týkající se např. toho, zda byly splněny podmínky zákona o přechodu věcí do majetku obcí, tj. zda uvedené nemovitosti byly skutečně ve vlastnictví Obce Jičíněves a před tím Československého státu [viz stěžovatelkou požadované důkazy, které si měl podle jejího názoru správní orgán vyžádat pod ad 3) a 8)] a rovněž mu nepřísluší hodnotit právní otázky související s platností kupní smlouvy ze dne 9. 10. 1967 a souhlasného prohlášení Obce Jičíněves ze dne 14. 12. 2005 [viz ad 3) a 11)]. V opačném případě, tj. pokud by katastrální úřad rozsah pravomocí daných mu zákonem č. 265/1992 Sb. při provádění záznamu překročil, jednal by v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny, podle kterého státní moc lze uplatňovat jen v případech a v mezích stanovaných zákonem, a to způsobem, který stanoví zákon. Z tohoto důvodu nemůže stěžovatelka rozporovat splnění podmínek zákona o přechodu věcí do majetku obcí, platnost kupní smlouvy či platnost souhlasného prohlášení učiněného podle ust. § 36 odst. 5 písm. a) a odst. 6 vyhlášky č. 190/1996 Sb. dne 14. 12. 2005 Obecním úřadem Jičíněves a Obcí Jičíněves [viz ad 11)], které osvědčovalo skutečnost, že vlastnické právo k předmětné nemovitosti přešlo z České republiky na Obec Jičíněves na základě ust. § 1 odst. 1 zákona o přechodu věcí do majetku obcí citovaného výše. Jestliže tedy Obecní úřad Jičíněves a Obec Jičíněves pokládaly kupní smlouvu z roku 1967 za platnou, vycházely logicky z toho, že na jejím základě přešlo vlastnické právo k pozemku na Československou, resp. Českou republiku. Proto v tomto řízení není na místě dovolávat se neplatnosti uvedeného prohlášení, neboť prostým tvrzením jistých, byť i závažných, skutečností stěžovatelkou nelze dospět k závěru o neplatnosti předmětného souhlasného prohlášení. Primárním předpokladem této neplatnosti je totiž neplatnost kupní smlouvy; ta však nebyla prokázána, resp. k důvodům, které uvádí stěžovatelka, Nejvyššímu správnímu soudu nepřísluší se vyjadřovat (viz níže). Proto je tento stížní bod nedůvodný.

Na pozadí shora předestřené proto Nejvyšší správní soud souhlasí se závěrem krajského soudu, že kupní smlouvu ze dne 9. 10. 1967 nebylo možné podle výše citované právní úpravy podrobit vkladovému řízení, přičemž v podrobnostech zdejší soud odkazuje na výstižnou argumentaci krajského soudu obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí, s níž se plně ztotožňuje. Ostatně stěžovatelka směřovala proti těmto závěrům krajského soudu spíše v obecné rovině, než-li konkrétními námitkami.

Výše uvedené závěry krajského soudu týkající se provedeního duplicitního zápisu vlastnického práva stěžovatelky a dalších subjektů pak svědčí rovněž o tom, že předmětný soud plně respektoval rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7 ze

dne 21. 2. 2000, č. j. 22 D 653/98-39, jakož i rozhodnutí pozemkového úřadu, ve vztahu k vlastnickému právu stěžovatelky [viz ad 1) a 12)].

V podané kasační stížnosti dále vyjádřila stěžovatelka nesouhlas s názorem krajského soudu ohledně právní povahy institutu opravy chyby v katastrálním operátu a provedeným výkladem usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 45/03 [viz ad 8) a 10)]. Povahu tohoto institutu vyčerpávajícím způsobem vyložil zvláštní senát zřízený zákonem č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve svém usnesení ze dne 2. 9. 2004, č. j. Konf 62/2003 - 15, publikovaném pod č. 403/2004 Sb. NSS, na které odkázal i krajský soud. Z tohoto rozhodnutí je vhodné připomenout zejména následující pro spornou věc rozhodující pasáže: *„Institut opravy chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin; není prostředkem k rozhodování o správnosti zápisu věcného práva k nemovitostem a opravou chyb v katastrálním operátu se tak nemění právní vztahy k nemovitostem ... rozhodováním v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu se řeší pouze otázka, kdo bude evidován jako vlastník určitých nemovitostí v katastru. Rozhodnutí z takového řízení vzešlé tak nemá hmotněprávní, nýbrž jen evidenční účinky.“* Jestliže dále Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Aps 3/2004 - 42, publikovaném pod č. 720/2005 Sb., konstatoval, že *„pokud Nejvyšší správní soud akceptoval příslušnost soudu činného ve správním soudnictví ve věcech přezkumu rozhodnutí správního orgánu o opravě údajů v katastrálním operátu podle § 8 zákona ČNR č. 344/1992 Sb., katastrálního zákona, je tím zároveň vysloveno, že v takovém správním řízení se rozhoduje o veřejných subjektivních právech fyzických i právnických osob ve smyslu § 2 s. ř. s. V opačném případě by příslušnost správních soudů postrádala jakékoliv racionální opodstatnění,“* v žádném případě tím nezamýšlel (a ani to tak nebylo vyjádřeno), že by katastrální úřady v rámci řízení o opravě chyby v katastrální operátu mohly odstraňovat spory týkající se vlastnického práva, jak se v dané věci snaží stěžovatelka. K jejich pravomoci posuzovat platnost, resp. náležitosti, smlouvy se Nejvyšší správní soud vyjádřil již výše s tím, že je třeba rozlišovat i typ řízení o zápisu vlastnického práva, neboť pro každý z nich byly zákonem stanoveny jiné pravomoci správního orgánu. Tyto závěry jsou pak podle zdejšího soudu plně v souladu s názorem zaujatým v usnesení Ústavního soudu ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 45/03, podle kterého *„opravou zápisu v katastru nemovitostí, provedenou postupem podle § 8 zák. č. 344/1992 Sb., nemohlo dojít k zásahu do stěžovatelova vlastnického práva, neboť oprava nevede ke vzniku, změně nebo zániku práva, které je po opravě v katastru nemovitostí vyznačeno. Stav v katastru je odrazem práv a závazků, vážících se ke konkrétní nemovitosti, vyplývajících z listin, které splňují zákonem předepsané náležitosti pro provedení zápisu. Stěžovateli nic nebrání v tom, aby se domáhal změny zápisu v katastru nemovitostí tím, že svoji obranu uplatní proti závazkům, vyplývajícím z listiny, podle níž závazek, omezující jeho vlastnické právo, byl do katastru nemovitostí zapsán.“* Krajský soud tedy zhodnocením předmětného institutu tak, jak bylo uvedeno v jeho rozsudku, nepochybil, a ani tento stížní bod tak není důvodný.

Tvrzení stěžovatelky, že krajský soud v napadeném rozsudku rozhodl jako v řízení o určení vlastnictví [viz ad 5)], a že mění rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 21. 2. 2000, č.j. 22 D 653/98-39 [viz ad 8)], je zcela bezpředmětné, neboť stěžovatelkou citované pasáže jsou vytrženy z rekapitulačních částí jeho rozhodnutí.

Pokud jde o argumentaci stěžovatelky, jež se odvíjí od aplikace správního řádu na posuzovaný případ, zejména jeho ust. § 3, § 4, § 18, § 19, § 49 [viz bod ad 2) a ad 3)], je podle Nejvyššího správního soudu tuto třeba posuzovat jako nepatřičnou, a to z následujících důvodů. V této věci byl, jak je podrobně popsáno výše, proveden zápis záznamem v souladu s ust. § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb. Citované ustanovení přitom upravuje evidenční systém, který se vztahuje na právní vztahy, jejichž vznik, změna nebo zánik závisí na skutečnostech, na které katastrální úřad nemá vliv. Záznamem se proto do katastru nemovitostí zapisují práva, která vznikla, změnila se nebo zanikla nezávisle na provedení záznamu, tj. nezávisle na činnosti katastrálního úřadu, což potvrzuje i ust. § 14 odst. 2 zákona č. 265/1992 Sb., jež v této souvislosti výslovně stanoví, že záznam je úkon katastrálního úřadu, který nemá vliv na vznik, změnu nebo zánik práva. Záznam má proto pouze deklaratorní (evidenční) účinky, nikoliv účinky konstitutivní (pravotvorné) a na provedení záznamu se správní řád nevztahuje (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 8. 2007, č. j. 7 Ans 8/2006 - 67, dostupný na www.nssoud.cz). V tomto směru je tedy podle Nejvyššího správního soudu třeba přisvědčit názoru správních orgánů, že na provedení záznamu se správní řád nevztahuje. Ostatně k tomuto závěru dospěl i Ústavní soud, a to například v usnesení ze dne 7. 4. 1999, sp. zn. II. ÚS 315/98, či v usnesení ze dne 3. 5. 1999, sp. zn. IV. ÚS 43/99, vyzdvihnul přitom, že „*samotný zákon č. 265/1992 Sb., v platném znění, výslovně tuto otázku v ustanoveních týkajících se záznamu neřeší, a to na rozdíl od ustanovení, která se týkají zápisu vlastnických a jiných věcných práv vkladem, kde v § 3 odst. 2 výslovně stanoví, že na řízení o povolení vkladu se vztahuje zákon o správním řízení, pokud tento zákon nestanoví jinak. Vzhledem tomu, že se záznamem, jako úkonem katastrálního úřadu, není spojen vznik, změna nebo zánik zapisovaných skutečností, nelze dovodit aplikovatelnost správního řádu ani pro proceduru mu předcházejí.*“

Jestliže stěžovatelka v této souvislosti namítá, že krajský soud se k nemožnosti zahájení řízení s ohledem na ust. § 3, § 4 a § 18 správního řádu nevyjádřil [viz ad 2)], je třeba zdůraznit, že stěžovatelka takto svou námitku v žalobě nekoncepovala a krajský soud se k ní proto nemohl vyjádřit vzhledem k zásadě dispoziční, kterou je ovládáno správní soudnictví.

Další námitky obsažené v kasační stížnosti jsou shodné s těmi, které stěžovatelka uplatnila již v předcházející kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud se k těmto námitkám vyjádřil již v předchozím rozsudku ze dne 5. 6. 2008, č. j. 9 As 12/2008 - 182. Zdejší soud proto z velké části zopakuje závěry, ke kterým dospěl v předchozím rozhodnutí.

Pokud jde o stížní námitky týkající se otázky samotného základu vlastnického práva, tj. který ze dvou uvedených vlastníků je vlastníkem „skutečným“, Nejvyšší správní soud již v předchozím rozhodnutí upozornil, že řízení před tímto soudem je řízením ve správním soudnictví, které je ovládáno mj. i přezkumnou zásadou. Rozsah přezkumné pravomoci soudu je tak dán nejenom kasačními tvrzeními stěžovatelky, ale rovněž i samotnou podstatou správního soudnictví jako takového. Nejvyššímu správnímu soudu proto nepřísluší vyjadřovat se k otázce samotného základu vlastnického práva, tj. který ze dvou uvedených vlastníků je vlastníkem „skutečným“. Tento výrok může vyslovit jen soud v civilní větvi v rámci určovací žaloby, přičemž nelze nikterak předjímat úspěšnost či neúspěšnost stěžovatelky v takovém řízení s ohledem na relevantní judikaturu Nejvyššího soudu, jak to činí v kasační stížnosti [viz ad 8)]. Nejvyšší správní soud je tak v dané věci oprávněn přezkoumat pouze postup katastrálního úřadu a správního orgánu s ohledem na jejich povinnosti stanovené zákonem. Ve stejném směru se Nejvyšší správní soud nemůže vyjadřovat k otázce možných trestněprávních důsledků jednání správních orgánů či Obce Jičíněves v dané věci [viz ad 14)], k falzifikaci smlouvy či tvrzenému nátlaku na právní předchůdce stěžovatelky ohledně převodu předmětných nemovitostí v roce 1967, k neoprávněnému užívání nemovitostí, ke skutečnosti, zda byla kupní smlouva uložena ve Státním archívu v Jičíně, k datům narození právních předchůdců stěžovatelky, k typu razítka použitého na smlouvě či k jiným náležitostem předmětné kupní smlouvy [viz ad 13)]. Tyto tvrzené skutečnosti však mohou stěžovatelce posloužit pro případné další řízení v rámci civilního soudnictví. Ostatně stěžovatelka si v tomto bodě kasační stížnosti dosti protiřečila, neboť nejprve uváděla, že tyto skutečnosti nemohou být předmětem přezkumu prováděného správními soudy, když jejich posouzení náleží soudu civilnímu, v jiné části naopak zdůrazňovala, že zdejší soud je má zohlednit.

Stěžovatelka dále napadá platnost samotné kupní smlouvy pro důvod specifikovaný v ust. § 47 odst. 2 občanského zákoníku, ve znění platném ke dni podání (tj. 15. 9. 2000), podle kterého nebyl-li podán do tří let od uzavření smlouvy návrh na rozhodnutí podle odstavce 1, platí, že účastníci od smlouvy odstoupili [viz ad 2) a 7)]. Jak již bylo konstatováno výše, Nejvyšší správní soud se nemůže vyjadřovat k otázce platnosti předmětné kupní smlouvy, i přesto je však třeba zdůraznit, že nelze argumentovat tímto ustanovením občanského zákoníku, neboť platnost kupní smlouvy je třeba posuzovat podle ustanovení platných v době jejího vzniku. Citované ustanovení občanského zákoníku přitom v době vzniku kupní smlouvy dne 9. 10. 1967 neplatilo v podobě, v jaké je uváděno stěžovatelkou. V rozhodné době bylo jeho znění následující: *„Jestliže se účastníci v předepsané formě shodli na obsahu smlouvy a k jejímu vzniku je třeba ještě rozhodnutí příslušného orgánu, jsou svými projevy vázáni až do tohoto rozhodnutí. Je-li rozhodnutí záporné, ke smlouvě nedojde.“* Kdežto po novele provedené zákonem č. 264/1992 Sb. znělo tak, jak uvádí stěžovatelka. Z tohoto důvodu je tato její námitka nedůvodná.

Další stížní námitka se týkala povahy listiny - kupní smlouvy. Nejvyšší správní soud v této souvislosti zdůrazňuje, že žádný správní orgán či soud v předcházejícím řízení netvrdil, že by tato listina nebyla smlouvou, ale rozhodnutím správního orgánu, jak dovozuje stěžovatelka ve své kasační stížnosti [viz ad 3)]. Ze skutečnosti, že katastrální úřad zapsal převod vlastnického práva záznamem, nelze dovozovat, že by se tento domníval, že nabývacím titulem není smlouva, ale rozhodnutí správního orgánu. Katastrální úřad totiž nepoužil při zápisu vlastnického práva ust. § 7 zákona č. 265/1992 Sb. samostatně, nýbrž ve spojení s ust. § 15 a § 16 téhož zákona. Z tohoto důvodu posoudil zdejší soud tuto stížní námitku jako nedůvodnou.

Jestliže stěžovatelka dále odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 8. 7. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 11/99 [viz ad 3)], je třeba připomenout, že Nejvyšší správní soud se tímto nálezem zabýval v předchozím rozhodnutí, přičemž uvedl, že tento na danou věc skutkově nedopadá, neboť se týká otázek vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí a povinností katastrálního orgánu spojených s vkladovým řízením. Podobně na posuzovanou věc skutkově nedopadá stěžovatelkou zmiňovaný nález Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 187/03, neboť se vztahuje k problematice vypořádání neoprávněné stavby podle ust. § 868 občanského zákoníku, jakož i rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2007, sp. zn. 29 Odo 1070/2006, neboť se vztahuje k zápisu práva do katastru nemovitostí vkladem, nikoliv záznamem, jako tomu bylo v nyní projednávané věci. Pokud jde o rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 22. 9. 1995, č. j. 7 A 85/95 - 76, stěžovatelka má pravdu, že tento se netýká problematiky duplicitních zápisů, avšak poskytuje jednoznačnou specifikaci relevantních právních prostředků, jimiž se lze domáhat odstranění nesprávného zápisu v katastru nemovitostí, včetně duplicitního zápisu vlastnického práva.

Ve světle shora uvedeného je třeba posuzovat i návrh stěžovatelky vznesený při jednání krajského soudu konaném dne 22. 10. 2008 na výsledk účastníka řízení napadeného rozhodnutí, zástupce Úřadu pro zastupování státu ve věcech majetkových a účastníka řízení Obce Jičíněves [viz ad 1)], kterému krajský soud nevyhověl a v souladu s ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. přesvědčivě odůvodnil nadbytečnost těchto důkazů z důvodu, že „skutkový a z něj vyplývající právní stav věci byl z obsahu správního spisu a z podání účastníků pro rozhodnutí ve věci plně dostačující a rozhodující“, přičemž zdůraznil, že navržené dokazování směřovala stěžovatelka především do platnosti kupní smlouvy ze dne 9. 10. 1967, jejíž posouzení však správním soudům nepřísluší (viz str. 24 napadeného rozsudku). Samotná skutečnost, že krajský soud neprovedl shora navrhané důkazy, tedy nemůže znamenat nepřezkoumatelnost, příp. nezákonnost jeho rozhodnutí. Tento názor potvrzuje například i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, publikovaný pod č. 618/2005 Sb. NSS.

Nelze souhlasit ani s tvrzením stěžovatelky, že jí bylo odepřeno právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám žalobou napadeného rozhodnutí

správního orgánu ve smyslu ust. § 49 odst. 4 s. ř. s., neboť jak vyplývá z protokolu o jednání ze dne 22. 10. 2008, č. j. 52 Ca 34/2008 - 207, krajský soud poskytl stěžovatelce a jejímu právnímu zástupci dostatek prostoru pro toto vyjádření. Skutečnost, že stěžovatelka a její právní zástupce nerespektovali zákonem stanovený průběh soudního jednání, o čemž byli opakovaně poučeni předsedou senátu, nepředstavuje porušení předmětného práva.

Pokud jde o odmítnutí podání stěžovatelky, které označila jako „doplnění a upřesnění žalobního návrhu“, předložené krajskému soudu při jednání dne 22. 10. 2008, krajský soud zdůraznil, že toto neobsahuje žádné nové skutečnosti, ale jen rekapituluje způsob nabytí vlastnického práva stěžovatelkou. Vzhledem ke skutečnosti, že rovněž navrhovaná změna výroku rozsudku obsažená v podání ze dne 22. 10. 2008 odpovídá původnímu návrhu vyslovenému v žalobě ze dne 8. 3. 2006, lze uzavřít, že, i když se krajský soud tímto podáním výslovně nezabýval, zohlednil jeho obsah v kasační stížnosti napadeném rozhodnutí, neboť jeho obsah korespondoval obsahu podané žaloby. Nejvyšší správní soud proto posoudil i tuto námitku jako nedůvodnou.

Stěžovatelka dále vyjádřila přesvědčení, že v daném případě došlo k neoprávněnému zabrání předmětné parcely bez právního důvodu ve smyslu zákona č. 198/1993 Sb. [viz ad 14)]; uvedla, že předmětná parcela nemohla přejít z majetku České republiky do vlastnictví obce podle zákona o přechodu věcí do majetku obcí, proto, že pozemek bezplatně užívalo a užívá Stavební družstvo občanů v Jičíně, jakožto družstevní organizace ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. c) citovaného zákona [viz ad 6)]; argumentovala, že v řízení před správním orgánem došlo k porušení vyjmenovaných zásad správního řízení podle správního řádu [viz ad 1)]; vznesla otázku nedodržení lhůty pro podání návrhu příslušnému středisku geodézie podle ust. § 8 zákona o přechodu majetku do vlastnictví obcí [viz ad 6)]; namítla, že jí katastrální úřad nedal možnost vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a způsobu jejich zjištění [viz ad 9)]. S ohledem na ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. Nejvyšší správní soud k těmto tvrzením pro jejich novost nepřihlédl.

Závěr kasační stížnosti obsahuje návrh stěžovatelky na přikázání věci k dalšímu řízení Městskému soudu v Praze, k němu Nejvyšší správní soud s ohledem na dikci ust. § 9 s. ř. s. nepřihlédl, neboť tento byl uplatněn až poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí, a v době, kdy již toto bylo pravomocné (tj. až v kasační stížnosti). Z důvodu hospodárnosti řízení činí Nejvyšší správní soud vyjádření k této otázce touto formou.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelkou uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné, neboť správní orgány postupovaly v dané věci v souladu se zákonem a ani krajský soud nikterak nepochybil. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ust. §

110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem dle ust. § 109 odst. 1 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly, proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2009

JUDr. Radan Malík
předseda senátu